

Erasmus+

„Go in the city” – Irány Drezda!

Július második hetében iskolánk Erasmus+ programjának keretében Drezdában vettem részt egy továbbképzésen, melynek témája az iskola falain kívüli oktatás volt.

A kurzus címéhez hűen annak egy része az iskola falain túl, Drezda óvárosában, sőt egy alkalommal még azon is egy kicsit túl, zajlott. Tizenhárom tanár gyűlt össze, közülük ketten Dániából, ketten Olaszországból, egy-egy kolléga Csehországból és Franciaországból és heten Magyarországról, hogy a témában profi kurzusvezetőnkkel, egy zwickauai középiskolai tanárral együtt gondolkodjon arról, hogyan lehet a tanítványainkat közelebb vinni a klasszikus értelemben vett kultúra értékeihez, felkelteni bennük a múlt és a jelen történéseinek megértése iránti igényt. Komoly és fontos kérdések ezek, s ahogy mindjárt az első találkozásunkkor kiderült, mindegy melyik országból jöttünk, mindannyian érezzük ezeken a területeken a fiatalok érdektelenségét, közönyét, időnként akár ellenállását is. Hogy tudok kedvet ébreszteni a diákjaimban a színház, a múzeumi kiállítás látogatás, a történelmi emlékhelyek felkeresése iránt? Őszintén szólva, a továbbképzés elején igencsak szkeptikusak voltunk, leginkább csak ilyen és ehhez hasonló kérdéseink voltak. Nem csoda, ha kíváncsian vártuk az egy hetes közös munkát, annál is inkább, mert a kurzusvezetőnk megígérte, hogy a továbbképzés végére válaszokat kapunk ezekre a kérdésekre.

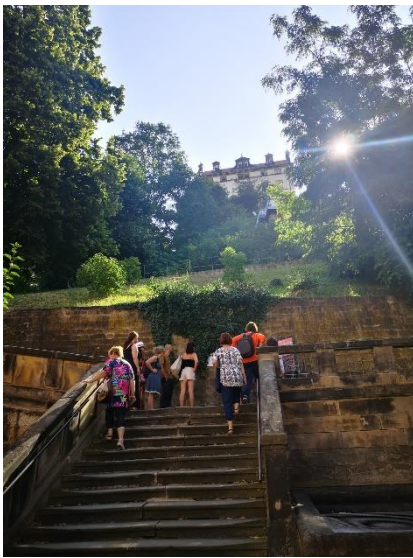
A válaszok keresésének jegyében telt az öt nap. Az elméleti megalapozást követően három külső programon vettünk részt. A történelmi emlékhelyek közül a Drezda közelében található Pirna-Sonnenstein Emlékközpontot kerestük fel, ahol a náci diktatúrában pszichiátriai betegeket, értelmi fogyatékosokat illetve annak bélyegzett egészséges embereket gyilkoltak. A hely történetének, az ott folyó kutatói munkának és kegyeletőrzésnek megismerésén túl lehetőségünk nyílt kipróbálni a középiskolások számára készített egyik projektet. Vezetőnk, a fiatal történész szavai, viselkedése, a látogatókban, azaz jelen esetben bennünk kavargó érzésekhez való empátiás hozzáállása példaadóak voltak számomra és újból megerősítették azt a meggyőződésemet, hogy a német oktatásban nagyon fontos szerepe van a múlttal való proaktív szembenézésnek.

A második látogatásunk helyszíne az Albertinum múzeum „Neue Meister”, azaz modern festészeti gyűjteménye volt. Itt példát láthattunk arra, hogy alakították át egy kényszerű – árvíz utáni - felújítás után a hagyományos múzeumot egy nyitott közösségi terré, ahova akár pingpongozni is bemehetnek a fiatalok. Mi persze inkább a munkába vetettük magunkat, ami egy kiváló múzeumpedagógusnő segítségével igazi élményt jelentett. Sok-sok ötletet kaptunk, illetve próbálhattunk ki magunk is, hogy saját bőrünkön érezzük, személyesen átélhessük, miként lehet izgalmassá tenni a műalkotások felfedezését, hogyan érhető el, hogy akár elgondolkodtató, akár érzelmi élményt nyújtson egy múzeumlátogatás.

A nyári időszak tudvalevően a színházak számára is pihenőidő, ám szerencsére Drezdában létezik egy Theaterkahn nevű színház, azaz egy kikötött és színházként működő hajó, ahol egy különös, a kabaré és az egyszemélyes intellektuális színház műfaját vegyítő darabot volt szerencsénk megnézni. A témából adódóan – társadalomkritika és egzisztenciális kérdések rímekben megfogalmazva – nyelvileg komoly kihívást jelentett számunkra az előadás, s ha azt hittük, hogy már egészen jól bírjuk a nyelvet, itt megbizonyosodhattunk róla, hogy bizony nyelvi szempontból is igencsak hasznos a tantermen kívül szerzett tapasztalat, a valós élethelyzetekkel való konfrontálódás. Az előadást megelőzően drámapedagógiai ötleteket,

módszereket ismertetett meg velünk egy vendégelőadó, másnap, az előadás után pedig elméleti megalapozást követően, mi magunk terveztük meg különböző célcsoportok számára egy színházlátogatás előkészítését és feldolgozását.

A hét visszatekintéssel, összegzéssel és a tanultak jövőbeli hasznosításáról való gondolkodással zárult. Újra elővettük az első nap megfogalmazott kérdéseinket, s elégedetten állapítottuk meg, hogy a legtöbbször sikerült választ kapnunk. A továbbképzés folyamán a tanteremben és azon kívül olyan impulzusok értek bennünket, amelyeknek köszönhetően a kezdeti szkepticizmus és aggodalom helyett bizakodással, kíváncsian várjuk, hogy a tanultakat a saját gyakorlatunkban is kipróbáljuk. Talán sikerül a diákjainkat is olyan lelkesévé és kíváncsivá tennünk, mint amilyenek mi voltunk ez alatt az egy hét alatt, annyi élménnyel és tudással gazdagítanunk, amennyit Drezda, Németország, a kurzusvezetőnk, a képzést segítő szakemberek, és hát mi kollégák adtak, adtunk egymásnak.

2023. 09. 01.

Ivánszky Ágota